

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Ritt Bjerregaard):

Som det sikkert er forslagsstillerne bekendt, afgav en arbejdsgruppe under socialministeriet i efteråret 1979 en rapport om eventuelle ændringer af kompetencereglerne vedrørende anbringelse uden for hjemmet af børn og unge uden forældrenes samtykke. Rapporten beskriver de gældende regler inden for dette område og peger samtidig på en række regler, som efter arbejdsgruppens opfattelse trænger til en revision. Rapporten blev sendt til de kommunale organisationer og til styrelserne under socialministeriet med anmodning om bemærkninger til de synspunkter, rapporten giver udtryk for.

Efter at alle har svaret, er vi nu i ministeriet gået i gang med at udarbejde en række forslag om ændringer til det afsnit i bilstandsloven, der handler om børns anbringelse uden for hjemmet. Det er min hensigt at fremsætte dette forslag i folketinget straks i begyndelsen af næste folketingssamling, og det skal selvfølgelig vurderes som en helhed. Derfor er jeg ikke på nuværende tidspunkt indstillet på at gå ind i en drøftelse af detaljer. Men jeg kan dog sige så meget, at jeg er indstillet på at undersøge mulighederne for at gøre fristen i § 127 væsentlig kortere, således som jeg også fortalte det ved et samråd i socialudvalget for nylig.

Taanquist (S):

Vi har også i den socialdemokratiske gruppe talt om, at det kunne være nyttigt at afkorte den frist, der nævnes i § 127. Men det andet forslag, der ligger her, om at involvere advokater for at sikre forældrenes rettigheder, er jeg meget skeptisk over for. Jeg har noget svært ved at se, hvorfor netop en advokat skulle kunne sikre forældrene bedre end det system, vi har i forvejen. Forældrenes interesser er jo sikret i forvejen ved, at der ved enhver behandling af en tvangsfjernelsessag skal deltage en dommer i socialudvalgets møde, ligesom der skal deltage en pædagogisk-psykologisk konsulent, og i øvrigt har forældrene allerede efter loven, som den er nu, mulighed for at tage en bisidder med.

Når jeg alligevel må afvise forslaget meget kraftigt, så skyldes det ikke mindst bemærkningerne til lovforslaget om, at der findes rystende eksempler på socialvæsenets brutalitet over for familier, hvor børn er blevet gjort til katebold mellem forældrene og de offentlige myndigheder, og at de sociale myndigheder har anvendt alverdens tænkelige metoder for at fjerne børn fra hjemmet. Det er en argumentation, der er så uanstændig, at vi selvfølgelig ikke alene må afvise at behandle et lovforslag på den baggrund, men vi kan ikke engang give tilsagn om en nogenlunde positiv behandling af forslaget i udvalget.

Når man ser de resultater, man har opnået som følge af denne lov i de senere år, er der overhovedet ikke belæg for de bemærkninger. Hvis vi tager antallet af tvangsfjernelser, kan vi se i den betænkning, som socialministeren omtalte, at der ved udgangen af året 1965-66 var tvangsanbragt 3.647 børn, og ved udgangen af 1977 var der anbragt 710, altså en væsentlig nedgang. Og antallet af faktiske fjernelser i løbet af de enkelte år var for 1965-66 502 børn og for 1977 131 børn, og det er jo noget lavere i dag. Det er en meget heldig udvikling, som overhovedet ikke giver fremskridtspartiet baggrund for at fremsætte hverken sit forslag eller i særdeleshed sine bemærkninger til dette forslag.

Nathalie Lind (V):

Jeg skal om venstres holdning til denne sag sige, at da vi betragter familien, dens sammenhold og dens trivsel som en af de mest fundamentale ting i samfundet, er vi samtidig opmærksomme på, at de emner, vi her skal diskutere, vel vedrører et af de aller mest ømtålige menneskelige forhold, nemlig spørgsmålet om at tvangsfjerne et barn fra dets hjem. Jeg skal ikke afvise, at det kan være nødvendigt, hvis barnets legemlige eller sjælelige sundhed ellers vil lide skade, og jeg vil heller ikke være med til at kaste mistanke på dem, der skal træffe afgørelsen, om, at de ikke forsøger at tage alle rimelige hensyn. Jeg kan også acceptere, at det kan være nødvendigt, netop af hensyn til barnet, med foreløbige fjernelser efter bilstandslovens § 127, men netop når hjælpeforanstaltninger som her tages i anvendelse uden forældrenes samtykke, må vi anlægge vores vurderinger efter,